

[Arne Sørensen.]

tyske eller andre Børn kan blive til om 20 Aar. Det kan godt være, at det næste Hold Tyranner opstaaer i andre Nationer end den tyske. Herom kan vi ikke dømme. De af os, der bekender sig til den kristne Tro, ved, at det er os befalet at elske vor Næste, og at dette er en Befaling uden Klausuler. Den store schweiziske Teolog, Professor Karl Barth, der blev udvist fra det nazistiske Tyskland, og som er en af de Europæere, der med største Strenghed har krævet og stadig kræver, at Retten skal gaa sin Gang over for Tyskland, siger herom:

„Hvad vi er dem skyldige, det er ganske uafhængigt af, hvad de har fortjent. Hvad vi er dem skyldige, giver sig ganske enkelt af, hvad de trænger til, og hvad vi kan give dem og være for dem.“
 Og han siger videre, at dette skal være

„ubetinget, det vil sige uden at vente paa deres Omvendelse, uden det Forbehold, at de først skal blive os sympatiske, at de først skal forbedre sig og blive anderledes, at man altsaa først maa bringe dem Moral, og saa eventuelt, et godt Resultat af Anstrengelserne forudsat, være for dem. Ubetinget: det vil sige uden at stille Betingelser om fremtidig god Opførsel og uden Ængstelse for, at vi maaske atter engang skal blive bedraget.“

Dette er klar Tale, og heri er jeg ganske enig. For kristne Mennesker er Befalingen om at elske vor Næste netop ubetinget, det drejer sig ikke om, at vi finder os en særlig rar Næste eller en særlig angergiven Næste eller en særlig velopdragen Næste, det drejer sig slet ikke om, hvordan i dette Tilfælde Tyskerne er eller kan tænkes at blive, men ene og alene om dette: Du skal elske, du skal give en Gave. Og her er en, som er i Nød. Dette var, hvad de Kristne skal gøre.

De, som ikke bekender sig til denne Tro, kan have andre Anskuelse, men i alt Fald har vi vist Lov at sige, at al god humanistisk Tradition har fulgt Kristendommen i denne Anskuelse.

Jeg kan ogsaa med et historisk Eksempel klart præcisere, hvad jeg gerne vilde skulde ske over for Tyskland i Dag. I Aarene lige efter forrige Verdenskrig var Bolsjevikkerne hadet med den vildeste Fanatisme i hele den vestlige Verdens Borgerskab. Men Fridtjof Nansen blev ikke hindret i at gennemføre sin storslaaede Aktion for at lindre Hungersnøden i Rusland, han blev ikke holdt tilbage af Folk, der sagde: Lad bare nogle flere af disse Russere dø, for saa har

vi færre Fjender. Dengang magtede man endnu at se medmenneskeligt paa Nøden, selv om den fandtes bag en politisk Mur mellem to Verdener, der i øvrigt var uforsonlige. Vi har ikke nogen Fridtjof Nansen i Dag. Intet Verdensnavn, som med sin aabne Menneskeligheds Myndighed overvinder vort Snæversyn og vor Angst. Det vilde derfor være godt, om der i Stedet var *Nationer*, som kunde gøre en saadan Gerning. Og Danmark burde være en saadan Nation.

Jeg vilde derfor gerne høre den højtæredede Udenrigsministers Mening om, hvordan man fra officiel dansk Side vilde stille sig til et eventuelt Privatinitiativ med Tysklandshjælp for Øje. Hvis en Kreds af Mennesker her i Landet ønskede at organisere en Bespisning af tyske Børn, hvordan vilde man da stille sig til at aabne Vej for denne Tankes Gennemførelse?

Men jeg vil med særligt Eftertryk stille dette Spørgsmaal for Sydslesvigs Vedkommende. Vi har i Sydslesvig gjort Fødevarerhjelpen afhængig af de trængendes nationale Standpunkt og er saa temmelig stolte af, at vi er i Stand til at garantere, at Maden ikke kommer de forkerte Mennesker i Hænde. Der bestaar jo imidlertid ogsaa andre Problemer i Sydslesvig, humanitære Problemer. Der har været en meget tydelig Udtalelse herom for nylig, idet der i „Times“ var en Artikel den 26. Oktober, hvori det hed:

„Det virkelige, menneskelige Problem i Slesvig-Holsten er ikke det danske Mindretals nuværende Behandling og fremtidige Status. Det er Flygtningene. Danskerne har Ret i, at Slesvig har for mange. De har imidlertid fortænet Billedet ved at koncentrere sig om Overbefolkningens rent politiske Konsekvens. Tuberkulosen breder sig stadig i Slesvig-Holsten, og den vil tage til i den kommende Vinter. Børnedødeligheden er fire Gange saa høj som Fredsaarenes Gennemsnit. Hospitalerne mangler Medicin og Instrumenter. Undervisningsmyndighederne regner med, at 30 pCt. af 370 000 skolesøgende Børn ikke kan gaa i Skole af Mangel paa Tøj og Sko.“

Jeg tror, det er vigtigt, at vi her i Danmark ikke er mere passive over for et saadant Ansvar end de Lande, f. Eks. England, der har langt større Byrder at bære end vi, selv om jeg er klar over, at det er ganske overordentlig vanskeligt at føre et humanitært Problem frem netop i Forbindelse med den sydslesvigske Diskussion, der handler om nationale Modsætninger. Jeg ved fra en Rejse i Sydslesvig og fra